

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344016704/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

dame, der kommer paa et Marked og nedlader sig til at køre i Karusel, finder først Sporten morsom, naar en Naborytter med de fornødne, vittige Synsmaader gør hende Selskab.

Da jeg saa' paa Antonius, opdagede jeg, at han kogte af Harme. Ladislas opdagede det samme; thi pludselig kom han paa sin tilfældige, ligesom undskyldelige Maade til at vrænge ad Navnet Antonius.

Antonius stak sin Haand ned i Lommen, trak et Visitkort op og rakte ham:

«Vil De læse, hvad jeg hedder.»

«Stormklokken» holdt med ét op at klemte. Pariserinden gjorde store Øjne. Og alle rundt om tav ganske stille. Mon Antonius ikke vidste, at denne Afleveren Visitkort efter fransk Skik betød en Udfordring?

Antonius saa taalmodig paa Ladislas, der fik travlt med at lede efter sine egne Kort. Den flotte Ladislas undersøgte alle Lommer, men lod ikke til at finde noget. Han rystede paa Hovedet, og stadig med Antonius' Kort i venstre Haand gik han bort til den anden Ende af Salonen.

Noget efter kom han tilfældig hen til Violinisten, stak ham med et høfligt og pertentligt Buk hans Kort tilbage og sagde dæmpet, i en helt rimelig og menneskelig Tone:

«Glem min Kaadhed. Jeg tænkte jo ikke paa at fornærme Dem ... Med Dem tør jeg s'gu ikke slaas.»

... Pariserinden vedblev at skotte nysgærrigt til den unge danske. Da Sagen jævnedes, smilte hun lidt paa Antonius' Bekostning og gav i Grunden Ladislas Ret. En Duel – Narrestreger! Sejren tilhører den kloge, som afvæbner uden Vaaben.

Netop den Aften begyndte Venskabet mellem Antonius og Ladislas.

Ladislas vidste paa tusind Maader at vinde og opmuntre Folk, og da han havde genfundet lidt af sin muntre Ligevægt, vovede han sig hen til Antonius for at betro ham, hvad Pariserinden lige havde sagt om ham: at han var en «sand Juvvel» – *mais c'est un vrai bijou*.

Antonius lo højt og lystig:

«Mit Speck fångt man Mäuse!»

Men det smigrede ham, og han saa' fra nu af mere end nødvendigt hen til den smukke Dame. Antonius havde lige faaet Brev om, at